

ת"פ 23317/01/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד משה שירוי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 23317-01-14 מדינת ישראל נ' שירוי
כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י
ע"י ב"כ עו"ד יניב המי
נגד
משה שירוי

ע"י ב"כ עו"ד משה אלון

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **היזק לרכוש במזיד**, בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין; ו**איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי העובדות, במועד הרלוונטי לכתב האישום שכרו גב' עינב אטדגי (להלן: "**המתלוננת**") ומר אלכס אס (להלן: "**המתלונן**" או "**אלכס**") בית מהנאשם ברחוב סלע 9א' שערי תקוה. ביום 29.8.13 בשעה 07:10 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לחצר בית המתלוננת וביקש ממנה להסיר מנעול שהניחה על שער החניה. המתלוננת סירבה, ובתגובה לכך אחז הנאשם במטאטא והניפו לכיוון המתלוננת שהרימה את ידה להגן על פניה ונפגעה בכף ידה הימנית. בהמשך, לקח הנאשם דיסק חשמלי וחתך את מנעול השער השייך למתלוננת. כעבור זמן מה, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה "אני אפוצץ אותך ואת החבר שלך".

3. בישיבת המענה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם טען שבבסיס התלונה מחלוקת בינו לבין המתלוננים על השימוש בשער המדובר ובשביל המוביל לבית הנאשם ולמחסן השייך לו, אשר נמצאים באותו מתחם בו נמצא בית המתלוננים. הנאשם הודה ש"היה שם מטאטא, אבל הוא לא הניף לעברה" (עמ' 1).

משכפר הנאשם בעבירות שיוחסו לו נשמעו הראיות בתיק.

4. מטעם התביעה העידו גב' עינב אטדגי (המתלוננת); מר אלכס אס (המתלונן, בן זוגה של המתלוננת); מר דוד נדלר (שוטר קהילתי שהוזעק לבית המתלוננת); ומר ארטיום צרנוגלז (גובה הודעת הנאשם, ת/1).

מטעם ההגנה העידו הנאשם; בתו בת ה-8 (לינוי שירווי); ואחותו (גב' כוכבה אפרתי).

תמצית הראיות

5. **המתלוננת** העידה כי שכרה דירה אצל הנאשם בסביבות ינואר 2013. לדבריה, חיפשה דירה מרווחת היות והיו לה כלבים. הדירה שהשכיר לה הנאשם היתה בשלבי בניה וכללה חצר, על כן התאימה לצרכיה. המתלוננת ובן זוגה, אלכס, החליטו להמתין עד שהדירה תהיה מוכנה ונתנו לנאשם מקדמה של כ-9,000 ₪ על מנת שישלים הכנת הדירה ויתקין בה מזגן ואמצעים אחרים. כעבור כ-3 שבועות עברו לדירה. לדבריה, סוכם שהחצר בחזית הדירה תהיה שייכת להם. בשטח הפתוח שמעבר לחצר הדירה, היתה פסולת בין ופסולת מסוכנת אחרת והנאשם הבטיח כי יפנה את הפסולת משם (עמ' 10).

החיכוכים עם הנאשם החלו כאשר הפסולת לא פונתה מהשטח הפתוח שמול הדירה והחל לעלות ריח צחנה בשל העבודה שהיה שם פגר של חיה כלשהי. לדברי המתלוננת, רק לאחר שהנאשם נקנס על ידי המועצה, הוא ניאות לפנות את הפסולת מהמקום (עמ' 11) (שרטוט של יחידת הדיור, ת/4). מחלוקת נוספת שהתעוררה עם הנאשם סבה סביב פעילותו בחצר של המתלוננים. לטענת המתלוננת, הנאשם נהג לבצע עבודות בחצר ביתה בכל שעות היום, מול חלון ביתה, באופן שהפריע לה (עמ' 11).

למערכת יחסים עכורה זו התלוותה העובדה שהנאשם החל להשתמש בשער הנמצא משמאל ליחידת הדיור של המתלוננים, שער המוביל לשטח הפתוח הנזכר לעיל, שם נהגו המתלוננת, המתלונן ובעלת יחידת דיור נוספת להחנות רכבם. השער לא היה נעול. מצידו האחד שביל המוביל ליחידות הדיור ולמחסן ולבית של הנאשם ומצידו השני, השטח הפתוח, כאמור (תמונת השער, נ/6א'). לדברי המתלוננת, משהחל הנאשם לעבוד בשליחויות ב"מגה", התחיל להחנות את רכבו בשטח הפתוח ולעבור דרך השער. **"אמרתי לו תשמע זה לא מקובל, די, מספיק. אתה עולה ויורד עם הילדים שלך כל הזמן. אני מרגישה שזה לא המקום שלי. הוא אמר את בבית שלי, זה לא שלך. אם אני רוצה עכשיו את תעופי מפה, אמרתי לו שלא, אני חתומה על חוזה כמו שאתה. זה לא הזמן לחפש דירה אחרת. אני שוכרת ממך את הבית ולא אורחת כאן, אני גרה כאן ומשלמת על זה"** (עמ' 11).

משהמשיך הנאשם לעבור דרך השער, החליטו המתלוננים לסגור את השער. בלילה שלפני הארוע נשוא כתב האישום, סגרו המתלוננים את השער באמצעות מנעול של אופניים (עמ' 11). המתלוננת הבהירה כי אקט נעילת השער בוצע כמוצא אחרון, היות והנאשם הפך את חצרה ל"תחנה מרכזית של עבודות, מעבר, זה היה מאוד מטריד", "כל הזמן הייתי צריכה לסגור את כל תריסי הבית בשל פרטיות. ביקשנו ממנו לא לעבור. אמרנו אם זה עובד ככה, אני אנסה לנעול" (עמ' 17). המתלוננת שללה שעשתה כן כפרובוקציה.

6. למחרת בבוקר, ראה הנאשם שהשער סגור, ניגש לבית המתלוננים, ודפק בחוזקה על הדלת. הנאשם צעק על המתלוננת "תעיפי את המנעול הזה". המתלוננת השיבה לו שהיא לא מוכנה לעשות כן ושיעבור לשטח הפתוח מלמעלה ולא דרך השביל והשער. לדברי המתלוננת, הנאשם היה מאוד עצבני, **"הניף מטאטא כלפי מעלה, באינסטינקט הגנתי על הראש וקיבלתי מכה ביד, לא מכה רצינית. הוא נכנס למחסן שלו שהיה ממש צמוד לחלון חדר השינה שלנו, לקח מסור דיסק כזה, חתך את המנעול, יצא עם הבת שלו לבית הספר, שם אותה שם וחזר. בזמן הזה הבת שלו היתה כל הזמן איתו, אני חושבת שהיא היתה בת 7-8. היינו בגינה אלכס ואני, הוא חזר ואמר לנו 'את לא תסגרי יותר את השער, את גרה פה אצלי, אני אפוצץ אתכם, את וחבר שלך, אני אראה לך**

מה זה, אתם תשלמו על זה, כל מיני כאלה (עמ' 11-12). המתלוננת הדגישה כי הנאשם הניף את המטאטא לכיוון ראשה וכי אם לא היתה מגנה על ראשה באמצעות היד המטאטא היה פוגע לה בראש (עמ' 13). לדבריה, הקטע עם המטאטא קרה בשניות, היו צעקות, הנאשם ביקש פעמיים או שלוש שתפתח את השער. לדבריה, **אלכס הגיע מספר שניות לאחר שהנאשם נכנס לבית וראה את הקטע עם המטאטא, למרות שלדעתה לא ראה היכן המטאטא פגע**. הכל התרחש מתחת למשקוף הכניסה, על סף הבית. המטאטא היה מושען על הקיר מחוץ לכניסת הבית, מימין לנאשם. אלכס, כנושא נשק, לא רצה ליצור קשר עם הנאשם כדי לא להסתבך וכדי שהנאשם לא יגיד שאיים עליו בנשק (עמ' 18). המתלוננת שירטטה היכן עמדה בעת הארוע מצד שמאל לפתח הכניסה ואלכס עמד מצד ימין (ת/5; וראה גם נ/5). לאחר שהנאשם הניף לעברה את המטאטא ופגע בה, היא והמתלונן סגרו את דלת הבית והזמינו משטרה. המתלוננת רעדה, פחדה והתרגשה. את דברי האיום השמיע הנאשם באזניהם לפני שהגיע השוטר (עמ' 12). כשהגיע השוטר וגבה ממנה הודעה הנאשם כבר לא היה.

לדברי המתלוננת, בעת הארוע היתה בחודש החמישי להריונה. בן זוגה המתלונן היה לצידה, ובכל זאת הנאשם הפחיד אותה. המתלוננת חשה כאבים בבטנה וחששה להריונה, על כן, פנתה לרופא, אשר צייד אותה בהפניה למיון (תעודה רפואית, ת/3). לדבריה, בתעודה הרפואית לא נכתב "חבלת יד" היות והיה לה "אדום וטיפה כחול אחרי זה... לא היה לי משהו רציני. היו לי יותר כאב בטן ולחץ". הרופא כלל לא בדק את היד, היות והתרכז בנושא ההריון (עמ' 19).

7. לאחר הארוע נשוא כתב האישום המשיכו המתלוננים לגור ביחידת הדיור, וזאת לאחר שהגישו כנגד הנאשם בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת ולאחר שהתקיימו שני דיונים בענין זה, הראשון במעמד צד אחד והשני במעמד שני הצדדים, במסגרתו הגיעו הצדדים להסכמה שקיבלה תוקף של החלטה (פרוטוקול דיון מיום 2.9.13 - נ/1; פרוטוקול דיון מיום 9.9.13 - נ/2). המתלוננת סיפרה כי משקיבלו את הצו מאת בית המשפט הסכימו הנאשם ועורכת דינו לשחרר אותם מחוזה השכירות ואף הציעו לשלם עבור ההובלה (עמ' 12-13). המתלוננים אמנם רצו לעזוב, אך באותם הימים לא יכלו לעשות כן משום שהיתה זו תקופה של מבחנים והדבר היה כרוך בלארוז ולחפש דירה חדשה (עמ' 12).

חוזה השכירות אמור היה להסתיים בינואר 2014. חודש לאחר שהציעו הנאשם ועורכת דינו למתלוננים לעזוב את הדירה והם סירבו, החליטו המתלוננים כי הם מעוניינים לעזוב ופנו לנאשם בענין זה. הפעם, היה זה הנאשם שהתנגד לעזיבתם המוקדמת של המתלוננים. לטענת המתלוננת, **"הוא (הנאשם) איפשר לנו בתנאי אחד שאני אבטל את התלונה נגדו. גם עורכת הדין אמרה לי את זה. בהתחלה התנגדתי, זה מאוד הפריע לי, אמרתי שאני לא מוכנה, זה לא לענין. אני לא רוצה. ואז דיברתי ואמרתי לו בוא יאללה נסיים את הסגה הזו, שנינו אנשים טובים, נורמטיביים, קמים בבוקר והולכים לעבוד, ננסה לבטל, נלחץ ידיים ונסיים הכל"** (עמ' 13). המתלוננת שללה מכל וכל שאלכס הציע לנאשם לבטל את חוזה השכירות תמורת ביטול התלונה ועמדה על כך ש**"זה הגיע מעורכת הדין של הנאשם והנאשם עצמו"** (עמ' 19).

הנאשם הסכים להחזיר למתלוננים את הצ'קים שמסרו לו לתקופת השכירות שלא נוצלה. כשהתקשרה המתלוננת למשטרת אריאל על מנת לנסות ולבטל את התלונה, נמסר לה כי התיק נידון בבית המשפט וכי לא תוכל לעשות כן (עמ' 13).

8. המתלוננת הסבירה כי הנאשם החתים אותה ואת המתלונן על חוזה סטנדרטי (נ/3) והיות ומיהרו להיכנס ליחידת הדיור, לא הקפידו שיצוין בחוזה כי הנאשם יימנע מלעבור בשטח הקרוב לביתם, לא יטרידם ולא יעבוד בחצרם.

כך גם לא הקפידו לציין שהחצר הצמודה ליחידת הדיור תהא בשימוש של המתלוננים, ואולם, היות והחצר צמודה לביתם ולא נגישה לאיש, והיות והחזיקה שני כלבים, ברור שהחצר אמורה היתה לשמש אותם (עמ' 13-14). לטענת המתלוננת, לא היתה מצדה כל בעיה שלנאשם מחסן סמוך לדלת הכניסה של ביתם, ואולם הנאשם הפך את המחסן לחדר עבודה ואף נהג לבצע עבודות אצלה בחצר (עמ' 14). כך גם טענה שלא היה הכרחי מבחינת הנאשם להחנות את רכבו בשטח הפתוח סמוך לשער הגובל עם חצר ביתה והוא לא נהג להוביל לשם שום כלים (עמ' 15) (תמונת כלי הרכב החונים בשטח הפתוח נ/4).

לשאלת הסנגור מדוע למרות שהמתלוננת חששה, לכאורה, מהנאשם נמנעה מלעזוב את הדירה כשהוצע לה שהנאשם ישלם עבור ההובלה, השיבה כי נכון שחששה וחשה אי נוחות, אך ידעה כי במקום גרים שכנים נוספים ובן זוגה אלכס גר עימה. באותה תקופה, לארוז את הדברים, לחפש בית חלופי ולעבור דירה - כל זאת בתקופת לימודים ומבחנים - לא היה דבר קל לביצוע (עמ' 16).

9. עדותה של המתלוננת מהימנה ואמינה עלי. המתלוננת העידה דברים כהווייתם, לא הגזימה בתיאור העובדות של הארוע, ניסתה לדייק ככל שניתן ולתאר את השתלשלות העניינים עד לרגע תקיפתה ולאחר מכן. לא נמצאו סתירות בדבריה, גם לאחר חקירה נגדית ממצה. לא התרשמתי שהמתלוננת מנסה להשחיר את הנאשם, אלא שסיפרה בכנות על מערכת היחסים העכורה עם הנאשם, כשהרקע הוא נקיטת פעולות מצד הנאשם שהפרו את שלוותם של המתלוננת ובן זוגה ופגעו בפרטיותם - ביצוע עבודות במחסן וברחבה לצד דירתם של המתלוננים; מעבר תכופ בשביל שלצד הדירה; ומעבר תכופ דרך "שער המריבה" שבחצרם. למרות בקשות חוזרות ונישנות מצד המתלוננת, לא חדל הנאשם מלנקוט פעולות אלה ולא צימצם פעילותו. על כן, פעלו המתלוננים כפי שפעלו, ונעלו את השער בעזרת מנעול אופניים. אף אם ניתן להתווכח על חוקיות פעולתם של המתלוננים - דהיינו אם המנעול הוצב על ידם כדין או שהיה עליהם לפנות לערכאות ולתבוע זכותם הנטענת שם - עדיין לא היה צידוק לנאשם לתקוף את המתלוננת, לאיים עליה ולהרוס את המנעול.

10. מלבד עדות בן זוגה של המתלוננת, אלכס אס, אשר גם בה מצאתי ליתן אמון, כפי שיפורט להלן, נמצאו בחומר הראיות מספר חיזוקים לגירסת המתלוננת -

א. תוך כדי הארוע, התקשרו המתלוננים למוקד 100 ונשלח למקום שוטר קהילתי, מר דוד נדלר, אשר גבה הודעה מהמתלוננת. המתלוננת סיפרה לו על מעשה התקיפה, ש"בזמן המריבה על המנעול, לקח הנאשם מטאטא ונתן לאשה מכה ביד". השוטר הוסיף: "יש לציין שהיא היתה בהריון... האשה התלוננה על כאבים והחזיקה את הבטן. אני לא רופא ואמרתי לה לגשת לטיפול רפואי" (עמ' 4). אמנם השוטר לא כתב בהודעה של המתלוננת כי הבחין בחבלה כלשהי בידה, ואולם, אין הדבר פוגם במהימנותה, שכן, מדבריה ומדבריו של השוטר עיקר תשומת הלב הופנתה להריון ולבטן של המתלוננת.

ב. בתעודה הרפואית, ת/3, כתב הרופא מפי המתלוננת: "סיבת הפניה - תקיפה/קטטה... פנתה עקב תקיפה עלימה (כך במקור - א.ש.) קבלה מכה בכף יד הימני. מרגישה לחץ בבטן תחתונה (שבוע 18 של הריונה) הפניה למיון".

ג. בדיון שהתקיים בבקשת המתלוננת להוצאת צו למניעת הטרדה מאיימת, ביום 2.9.13, כ-4 ימים לאחר הארוע,

העידה המתלוננת בבית המשפט כי "יש פה ענין שהוא (הנאשם) פוגע לנו בפרטיות, מטריד, מאיים, והסיבה שאני פה זה בגלל שמעבר לכך הוא נקט אלימות, ניסה להכות בי ונאלצתי להזמין משטרה. איים עלי ועל בן זוגי בצעקות, השתמש במשור חשמלי. אני בחודש חמישי וזה עושה לי תקופות רעות. אני ממש פוחדת" (נ/1).

המתלוננת נשאלה על ידי ב"כ הנאשם מדוע אמרה שהנאשם "ניסה" להכות, בעוד שטוענת כי בפועל "היכה" אותה והסבירה - "זה ענין של סמנטיקה. הוא ניסה להכות אותי ושמתי את היד, זה לא נראה לי שונה כל כך" (עמ' 13). הסברה זה מקובל עלי ואף אני אינני רואה הבדל מהותי בין שתי האימרות.

ד. גם בדיון במעמד שני הצדדים (נ/2), שבה המתלוננת על עיקרי טענותיה, ובמסגרת הצו ההדדי שניתן על ידי בית המשפט, באים לידי ביטוי דברי המתלוננת ומרבית ההגבלות מופנות כלפי הנאשם, דווקא - בית המשפט הורה לנאשם "בכל הנוגע לשמירת הפרטיות יעשו מאמץ והשתדלות כנים מצד המשיב (הנאשם) להתחשב במבקשת (המתלוננת) ובן זוגה"; "המשיב (הנאשם) מצידו מתחייב לרכז ככל שניתן את השימוש למספר פעמים מועט ככל שניתן, וכן להימנע ככל שניתן ממגע עם המבקשת ובן זוגה (המתלוננים), כאשר הוא נמצא במחסן, בדרך אליו וממנו"; "המשיב (הנאשם) יימנע מלהציב פסולת בחצר הגינה בחלק הצמוד ליחידת הדיור, וככל שיש פסולת כזו כעת - היא תפונה על ידו בתוך 24 שעות".

11. כאמור, גם עדותו של בן זוגה של המתלוננת, אלכס, אשר מצאתיה אמינה, מחזקת את עדות המתלוננת ואף מהווה ראיה עצמאית להוכחת אשמתו של הנאשם.

אלכס העיד כי הוא והמתלוננת בחרו לגור ביחידת הדיור ששכרו, היות והנאשם אמר להם שהחצר הצמודה לדירה תשמש אותם. אלכס סיפר כי למרות שהיתה לנאשם חניה פרטית צמוד לביתו, הוא בחר להחנות את רכבו בשטח הפתוח, סמוך לחצר של המתלוננים ולעבור ליד ביתם כדי להגיע לביתו. ענין זה היווה מטריד, היות והנאשם נהג לעבור שם גם בשעות לילה. המתלוננים ביקשו מהנאשם שכל מעבר שלו באזור זה בשעת לילה ילווה בהודעה או טלפון מצידו, אך הוא סירב. המתלוננים אף התריעו בפניו כי אם ימשיך לעבור דרך חצר ביתם ללא התראה בשעה 23:00 יאלצו לנעול את השער. משהנאשם לא הותיר ברירה בידם, נעלו את השער באמצעות מנעול אופניים (עמ' 21).

12. ביום הארוע, בשעה 07:00, ולאחר שנוכח לראות כי המתלוננים נעלו את השער, החל הנאשם לצעוק "תפתחו את השער". הנאשם הגיע לבית המתלוננים והמתלוננת פתחה לו את הדלת. אלכס, אשר התעורר משנתו, התלבש וניגש לדלת הבית. הוא נעמד כמטר וחצי מאחורי המתלוננת. מחוץ לבית, בכניסה, הושענו מטאטא ומגב. אלכס העיד "הייתי במרחק של מטר וחצי ממנה. היא עמדה עם הגב אלי, משה עמד מולה, כשאני זוכר הנפה של מטאטא. הנאשם בחר לדעתי במטאטא. אני זוכר תנועה של הנפה ומכה לכיוון הראש. עינב כמה שאני זוכר הניפה את יד ימין כדי להתגונן והמכה פגעה באמה הימנית שלה (מדגים). בשלב הזה הספקתי להגיע אליה, משכתי אותה פנימה, זה היה ממש על מפתן הדלת, משכתי אותה פנימה, טרקתי את הדלת וחזרתי לתוך חדר השינה להתלבש, כשהדלת נעולה. ראיתי דרך חלונות הבית שהנאשם לוקח מסור או דיסק חשמלי, מכניס לחשמל ומשתמש בו כדי לנסר את מנעול האופניים שהשתמשנו בו כדי לנעול את השער. חייגתי למוקד 100... בשלב מאוחר יותר, הוא חזר ואז היו בינינו חילופי דברים, הוא עומד מחוץ לשער ואני בתוך החצר

שלי. בשלב הזה הושמעו כל מיני איומים... הוא אמר 'אני אפוצץ אותך ואת החבר שלך ועוד כל מיני חילופי דברים בסגנון הזה' (עמ' 21-22).

אלכס סימן ב-X על גבי התמונה נ/5 היכן עמד ביחס למתלוננת בעת תקיפתה על ידי הנאשם (עמ' 22). לאחר הארוע ניגשה המתלוננת להיבדק בשל היותה בחודש החמישי להריונה. המתלוננת נלחצה מהארוע.

אלכס העיד כי ראה את הנפת המטאטא ואת ההנחתה על אמה ימין. לדבריו, המתלוננת גוננה על הראש. (עמ' 22, ש' 13). לדבריו, השוטר שהגיע לאחר הארוע לא גבה ממנו הודעה במקום, היות והמתלוננת נאלצה לגשת להיבדק על ידי רופא.

13. אלכס אישר כי לא נכתב באופן מפורש בחוזה השכירות נ/3 כי החצר הצמודה ליחידת הדיור היא חלק מהמושכר, אך הוסיף כי הוסכם על כך עם הנאשם בעל פה. לדבריו, לא נאסר על הנאשם לעבור דרך השער והחצר, ואולם כשהנאשם החל לעשות במעבר שימוש בלתי סביר אשר פגע בפרטיות המתלוננים והטריד אותם, נאלצו לנעול את השער במנעול, לצורך מניעת הפגיעה בפרטיות (עמ' 23). אלכס הדגיש כי משנכנסו המתלוננים ליחידת הדיור, לא נעשה שימוש בשער לצורך מעבר ולא נעשה שימוש בשטח הפתוח לצורך חניה על ידי הנאשם. מעשיו של הנאשם החלו מספר חודשים לאחר שהמתלוננים התגוררו ביחידת הדיור (עמ' 24).

אלכס הפנה להחלטת בית המשפט בהליך ההטרדה המאיימת, נ/2, בה ראה תימוכין לכך שלמתלוננים זכויות בחצר הצמודה ליחידת הדיור וכי בית המשפט קבע שעל הנאשם לכבד פרטיותם ולהמעיט במעבר בשביל הסמוך לביתם (עמ' 25; נ/2, עמ' 4).

14. אלכס הכחיש נמרצות כי הציע לנאשם לבטל את התלונה נגדו בתמורה לכך שהמתלוננים יצאו מוקדם יותר מהדירה, וטען כי הצעה זו באה מצד הנאשם, דווקא, אשר היה מיוצג על ידי עורכת דין, אשר גישרה בין הצדדים (עמ' 25). אלכס הסביר כי הוצע להם לעזוב את הדירה גם במעמד הדיון בהליך ההטרדה המאיימת, אולם הוא סירב לעשות כן, שכן היתה זו תקופה של מבחנים והמתלוננת היתה בהריון. לדבריו, מספר חודשים לאחר מכן, שינו המתלוננים דעתם ורצו לעזוב את הדירה, אולם אז היתה התניה מצד עורכת הדין של הנאשם בביטול התלונה (עמ' 25). המתלוננים ביקשו לעזוב את הדירה אף שהמתלוננת היתה בחודשי הריון מתקדמים יותר, שכן השיקול העיקרי היה לימודיו ועבודתו של אלכס, אשר היו פחות אינטנסיביים בתקופה זו (עמ' 26).

המתלונן הכחיש כי אמר לנאשם "תן לי לעזוב ואני אבטל את התלונה במשטרה או שאני נשאר פה על אפך ועל חמתך ונראה אותך מוציא אותי עם התינוק" (עמ' 26, ש' 6). הוא סיפר כי חלק משיחותיו עם הנאשם הוקלטו על ידו (במאמר מוסגר יצוין, כי לא התביעה ולא ההגנה ביקשו לקבל מידי אלכס את הקלטות השיחות עם הנאשם).

אלכס אישר כי באחת השיחות אמר לנאשם כי "ההצעה הנעימה יותר" היא זו שבמסגרתה יגיעו להסכמה והחזרה יותר לפני תום התקופה. לחילופין, אם יצטרכו המתלוננים להישאר מעבר לתקופת החוזה, יהיה זה בתשלום (עמ' 26). המתלוננת בדקה אפשרות ביטול התלונה במשטרת אריאל ונאמר לה שהדבר לא אפשרי. לבסוף, עזבו המתלוננים את הדירה לפני סוף חודש ינואר, לפני הלידה, וחוייבו עבור השימוש בדירה עד למועד העזיבה (עמ' 27).

15. הסגור טען בפני אלכס כי בידיו הקלטה של שיחה בינו לבין הנאשם (נ/7; נ/7א') במסגרתה נשמע אלכס אומר

לנאשם "יש לי שתי הצעות, אחת טובה ואחת פחות נעימה. הטובה תן לי לצאת, אני אבטל את התלונה, הפחות נעימה, אני נשאר פה, עינב יולדת, ואני תקוע לך על הגרון. לא יוצא ולא יכול לצאת עם תינוק. זה מה יש" - אלכס הכחיש את הדברים וטען שגם אם המתלוננים היו נשארים בדירה, הרי שהיו עושים זאת תמורת תשלום (עמ' 27-28). לאחר שאלכס עיין בתמליל השיחה, הוא סיפר שהיתה זו שיחה אחת מתוך שיחות רבות שניהל עם הנאשם, בהן ההצעה לביטול התלונה הועלתה על ידי הנאשם (עמ' 28).

הוטח באלכס כי מתמליל השיחה נ/7 עולה כי הוא אישר שלא ראה את המכה שנתן הנאשם למתלוננת עם המטאטא. אלכס הסביר כי בכל השיחות עם הנאשם הוא ניסה להכחיש שניתנה המכה, ואולם אלכס לא רצה להיכנס לנושא וניסה להסיט את השיחה למקום אחר, שכן ידע ש"הדברים יכולים להתפוצץ", אם כי אישר כי יתכן שאמר לנאשם "לא ראיתי" או "הייתי בצד" או "תעזוב את זה" (עמ' 28-29).

16. עיינתי בתמלול השיחה נ/7 ואף האזנתי לשיחה עצמה נ/7א', ובניגוד לטענת ההגנה אני קובע כי לא עולה מהשיחה שמץ של "איום" מצד אלכס כלפי הנאשם, או ניצול לרעה של מצבו של הנאשם כחשוד הנשלט על ידי המתלוננים בנושא היכולת לבטל את התלונה כנגדו. אלה טעמי:

א. השיחה לא הוקלטה מראשיתה (ראה הדיון בעדות הנאשם) ועל כן, משקלה מוגבל. לא ניתן לדעת על מה שוחחו הדוברים עובר לרגע תחילת ההקלטה והאם נאמרו דברים שיכולים להשפיע על פרשנות אמירותיהם שהוקלטו. עוד יצויין, שבין אלכס לנאשם נערכו שיחות נוספות עובר לשיחה זו ועל כן, בהיעדר כלל השיחות, לא ניתן להתחקות אחר כוונתם המדויקת של הדוברים בשיחה המוקלטת.

ב. מקריאת התמלול כולו והאזנה לשיחה, עולה כי אלכס כלל לא איים על הנאשם. גם טון הדיבור של אלכס בשיחה לא מצביע על איום או על הצבת אולטימטום לנאשם. הוא הציע, בתום לב, שתי הצעות - **האחת**, שהמתלוננים יעזבו את הדירה מוקדם ממועד פקיעת החוזה, תוך שהם משלמים עבור השימוש בדירה עד לעזיבה וכן, דואגים לשוכרים חדשים שייכנסו בנעליהם. במצב דברים זה, הציע אלכס, כמחווה של רצון טוב, "כל מה שהיה מאחורה נסגור ונשים בצד ונשכח כולל התלונה במשטרה גם בזה, זה הרי שטויות וזהו" (עמ' 3); **השניה**, אותה מכנה אלכס כהצעה ש"פשוט תהיה לא נעימה", שהצדדים יקבעו תאריך מאוחר יותר לתאריך פקיעת החוזה, בו יצאו המתלוננים מהדירה, וישלמו עד מועד היציאה. אלכס הסביר לנאשם כי אשתו אמורה ללדת ועל כן לצאת מהדירה בשלב זה, עם תינוקת בת שבועיים בחורף, היא אופציה שאינה נוחה (עמ' 2-3).

ג. מקריאת התמליל עולה, כי הנאשם הוא זה שהיה להוט "ללכת על האופציה הראשונה", דהיינו שהמתלוננים יבטלו את התלונה נגדו - כך אמר הנאשם לאלכס **"בוא נלך לפי האופציה הראשונה, אבל תתחיל לבצע מהלך אחד שאני אדע שיש כוונה טובה..."** (עמ' 3); עוד אמר **"אין לי בעיה עם האופציה הראשונה, רק שתעשה את המהלך הראשון"** (עמ' 6); ובהמשך **"תעשה מהלך שזה יהיה"** (עמ' 7); וכן **"הבנת? כמו שאמרת, אופציה ראשונה"**; **"תתחיל עם אופציה ראשונה, תגיד לי מה קורה ונראה מה הלאה אין נתקדם"** (עמ' 8).

ד. הנאשם ניסה למשוך את אלכס בלשונו כדי לנסות ולחלץ ממנו אימרה לפיה לא היכה את המתלוננת או אימרה לפיה אלכס לא ראה את התקיפה. כאן יצויין, כי יש לקרוא את התמליל על רקע העובדה שגם הנאשם וגם בתו עדת ההגנה אישרו כי אלכס נכח בדירה, לצד המתלוננת, בעת הארוע (ראה למשל, הודעת הנאשם ת/1 עמ' 3).

- "אני רוצה לציין שהחבר שלה היה איתה ביחד בכל אירוע". עוד יש לקרוא את התמליל, על רקע עדותו של אלכס, בה כאמור נתתי אמון, כי בשיחותיו עם הנאשם הוא נמנע מלהיכנס לפרטי האירוע על מנת לא לגרום ל"דברים להתפוצץ" (עמ' 28-29) וכן, על רקע העובדה כי במהלך השיחה מנסה אלכס להגיע עם הנאשם לפתרון מוסכם שישרת את האינטרסים של שני הצדדים.

בעמ' 7 שואל הנאשם את אלכס **"תגיד לי, אני הבאתי, הבאתי מכה לאשתך עם המקל מטאטא?"** ואלכס משיב לו **"לפי מה שהיא אמרה לי חד משמעית כן" ולאחר מכן מוסיף "אני הייתי, אני הייתי מאחורי הדלת ואני לא ראיתי באחד לאחד מה כן, ראיתי אותך עומד עם המקל מונף... חסמתי את הדלת אחרי, חסמתי את הדלת אחרי. אתה, משה, אני באמת אומר לך..."**. בשלב זה נכנס הנאשם לדברי אלכס ואומר לו **"עזוב, לא משנה, לא משנה, עזוב, אני מכיר את כל ה..."**. ומשאלכס מנסה להמשיך לדבר, שב הנאשם ואומר **"מדבר אחד עושים דבר גדול..."** (עמ' 7).

על רקע כל האמור לעיל, אין בקטעי דברים אלה כדי לפגום במהימנותו של אלכס או כדי לקעקע את גירסתו לפיה עמד בסמוך למתלוננת בעת שקיבלה מכה מהמטאטא שהניף לעברה הנאשם.

ה. תמליל השיחה מלמד על תום ליבו של אלכס גם בענין הדברים שמסר אודות הדיון בבית המשפט בענין ההטרדה המאיימת. אלכס נשמע אומר לנאשם, כפי שהעיד גם בפניי, כי החלטת השופטת באה להגן על פרטיותם, כי בית המשפט העיר לנאשם שעליו **"לעבור על קצות האצבעות ולהסתכל לצד השני"** כשהוא עובר ליד דירתם (עמ' 4) וכי על הנאשם לצמצם נוכחותו באזור למינימום (עמ' 5). עוד אמר אלכס לנאשם כי היה מקרה אחד או שניים שהנאשם החנה מכוניתו בשטח הפתוח ואלכס הבליג. הנאשם מצידו אישר בשיחה, כי קיבל מסרון מהמתלוננת שיפסיק לעבור ליד הדירה בשעה 22:47 בלילה.

הנאשם

17. בהודעה מיום 29.8.13 (ת/1), ובניגוד לשאלות שהופנו למתלוננים מהן השתמע כי החצר לא הושכרה להם, אישר הנאשם כי החצר שייכת לדירה שהשכיר להם (ש' 2, ש' 29). הוא טען שהמתלוננת התלוננה בפניו שהוא עובר דרך השטח שלה והוא הסביר לה שהוא עושה כן על מנת לעבור לצד השני. המתלוננת התקינה מנעול אופניים בשער וכשרצה לעבור דרכו בבוקר לא יכול היה לעשות כן. הנאשם ניגש לבית המתלוננת וביקש ממנה שלוש פעמים לפתוח את השער. היא סירבה. לדברי הנאשם: **"כבר התעצבנתי, באותו זמן היה מטאטא על יד הדלת והחזקתי בו במטרה להוציא את המנעול. הבנתי שאי אפשר לשבור את המנעול כך, ועזבתי את המטאטא... הבנתי שהיא לא רוצה לפתוח את השער לקחתי את הדיסק ממחסן, וחתחתי (כך במקור - א.ש.) את המנעול. אחר כך בן זוג שלה הגיע עם אייפון וצילם אותי"** (עמ' 2). לטענת הנאשם, גם חודשיים לפני כן פרץ ויכוח עם המתלוננת והוא הציע לה לעזוב את הדירה ללא תשלום, ואולם היא אמרה לו שלא תעזוב את הדירה גם לאחר תום החוזה. הנאשם הכחיש שנתן למתלוננת מכה עם המטאטא, שכן הוא יודע שהיא בהריון. משנשאל הנאשם אם אמר למתלוננת **"אני אפוצץ אותך ואת החבר שלך"**, השיב - **"לא אמרתי דבר כזה. לא זכור לי"** (עמ' 2). הנאשם נשאל מדוע גרם נזק לרכוש (המנעול) אם יכול היה להזעיק משטרה שתטפל בענין והשיב: **"חשבתי על זה. אבל לא רציתי להתלונן. מיהרתי לעבודה. למה היא לא דיברה איתי ששמה מנעול"** (עמ' 2).

בסיפת דבריו, הוסיף הנאשם בכתב ידו את הדברים הבאים: **"אני מבקש ומתחנן שהדיירת יכולה לפנות את הדירה**

מתי שהיא רוצה, בכדי שלא יהיו לי תלונות נגדי בעתיד ולא תיק פלילי" (עמ' 3).

18. בהודעה מיום 12.9.13 (ת/2) ביקש הנאשם להוסיף כי בעקבות הארוע חש ברע והזמין רופא. כמו כן, מסר הנאשם את פרוטוקול הדיון בתיק ההטרדה המאיימת. עוד הוסיף, כי בעת הארוע עמד אלכס צמוד לדלת כך שתפס נפח של 70 ס"מ מפתח הדלת, "ולא שנתתי מכה אבל אם היה נסיון לתת לה מכה אז הגבר שלה היה מגן והאשה לא היתה מקבלת את המכה, האשה סך הכל בהריון ואוי ואבוי שאני אביא מכה לאשה בהריון" (עמ' 1).

19. בעדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם כי בתחילת הדרך המתלוננים היו "נחמדים", אולם לאחר מכן עשו דברים "לא טובים ולא ראויים", כגון הזמנת דברי דואר שהגיעו לתיבת הדואר של הנאשם תוך דרישה שהנאשם יביא להם את דברי הדואר; שתילת עץ בגינה (עמ' 30); כיבוי מנורת הפוטוצל שהתקין סמוך למדרגות שמשמאל ליחידת הדיוור; ושוטטות של שני כלבי המתלוננת (עמ' 31). הנאשם הכחיש כי עבד בחצר הדירה של המתלוננים. לגבי השער - טען שאמר למתלוננים כי השער פתוח ללא מנעול, וכי מלבד המתלוננים השתמשו בשער הוא והדיירת הנוספת (עמ' 30).

הנאשם אישר כי חוזה השכירות נ/3 הוא הסכם סטנדרטי כללי שקיבל מאחותו (עמ' 31).

ביום הארוע, גילה הנאשם כי המתלוננת סגרה את השער עם מנעול ו"היה בהלם". הוא צילם זאת בוידאו, וניגש עם בתו לבית המתלוננים. דלת הבית היתה מעט פתוחה, הכלבים יצאו החוצה והרתיעו את בתו ש"נרתעה והלכה אחורה". הנאשם דפק בדלת ושאל מדוע השער נעול. המתלוננת השיבה לו כי זה השטח שלה. הוא ביקש ממנה "לפחות 4-5 פעמים" שתפתח את השער אך היא סרבה (עמ' 31-32). לדבריו, "היה במקרה מקל מטאטא בצד הדלת, לא ידעתי מה אני עושה הלאה, אמרתי אני אקח את זה ואנסה לפתוח את זה, להכניס לתוך הקוטר שלו ולנסות לפתוח. אלכס היה מולי בדיוק ואמר לי 'אם אתה מרים את המטאטא הזה זה לא יגמר טוב'. ישר נעמדתי, אמרתי אם הוא הולך לדבר כזה, לא נגעתי במטאטא, שמתי אותו בצד וזהו, החזרתי אותו. עינב אמרה אני מתקשרת למשטרה, אני מתקשרת למשטרה ואלכס סגר את הדלת. אני רוצה לציין שאלכס היה מולי, היא לידו בצד ימין שלו, אפילו אם הייתי רוצה לתת מכה, התגובה היתה שאלכס מגן ולא היא כי הוא היה קרוב אלי, הוא תפס נפח של 70-80 אחוז מהדלת. הוא היה הגבר והיה מולי" (עמ' 32). לאחר מכן, ומאחר שהגעה לרכבו של הנאשם אשר חנה בשטח הפתוח מעבר לשער היתה כרוכה בהליכה "לסוף הרחוב, לעשות ימינה ואח"כ דרך השביל להגיע לחנייה", אמר הנאשם לעצמו "אני אקח דיסק ואחתוך את המנעול, אפילו עם מספריים הייתי פותח... גם עם מספרי פח יכולתי לחתוך. זהו, נגמר העניין" (עמ' 32).

לאחר מכן, משנכנס לרכב עם הילדה, יצאה אליו המתלוננת והתחילה לאיים עליו "אני אפוצץ אותך... אתה פחדן... יש לך תלונה... אתה פחדן" (עמ' 32). הנאשם טען כי לפי דעתו, המתלוננים ניסו להפליל אותו. לטענתו, אלכס יצא אל החצר, התקרב אליו תוך שהוא מקליט אותו באמצעות האייפון וצעק לו "תוריד את הידיים, תוריד את הידיים" על מנת להפליל אותו.

הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננים (עמ' 33).

20. הנאשם טען כי הוצע למתלוננים לעזוב את הדירה וכי הוא יישא בתשלום עבור ההובלה בסך ₪ 1,500 אולם

הם סרבו. לאחר כ-3 חודשים, התקשרו המתלוננים לעורכת הדין של הנאשם, עו"ד אשרת שדה, והציעו לבטל את התלונה תמורת 1,500 ₪ ושיוכלו לצאת מהדירה מתי שיחפצו. לכך סירב הנאשם (עמ' 33).

הנאשם סיפר כי אלכס התקשר אליו לנייד, כשנסע ברכב, והוא תלבט אם לענות לו. הנאשם החליט להקליטו. הוא עצר את הרכב בצד, אולם החל להקליט לאחר שענה לאלכס והשיחה החלה, על כן ההצעה הראשונה של אלכס לפיה המתלוננים יבטלו את התלונה ויצאו מוקדם מהדירה לא הוקלטה על ידו (עמ' 34). לדברי הנאשם, כשאלכס אמר שההצעה השניה "לא תהיה נעימה" כשהוא מתכוון שהוא ואשתו יישארו בדירה עם התינוקת אף מעבר לתום תקופת החוזה, הוא היה "בהלם". "יש חוזה, תעמוד בחוזה. את זה אמרתי בלב" (עמ' 34). לדבריו, אמר לנאשם ללכת למשטרה ולהגיד את האמת.

21. הנאשם לא עשה עלי רשם אמין. ניכר היה בו שהוא מנסה להשחיר את פני המתלוננים, כשהוא מייחס להם מעשים שלא בא זכרם בהודעותיו במשטרה או בדבריו בבית המשפט בהליך ההטרדה המאיימת, נ/2. עוד התרשמתי, כי ענין נעילת השער גרם לנאשם להתעצבן, לכעוס ולאבד את עשתונותיו עד כדי שתקף את המתלוננת באמצעות מקל המטאטא. הנאשם אישר כי הרים את המטאטא ובכך חיזוק לעדויות המתלוננים. הנאשם אף הוסיף פרטים מהותיים בעדותו בבית המשפט, אשר לא הוזכרו על ידו בהודעותיו במשטרה, באופן שיש בהם כדי לגרוע ממהימנותו. וביתר פירוט:

א. הנאשם כלל לא ציין בהודעותיו במשטרה, ת/1 ו-ת/2, כי אלכס אמר לו "אם אתה מרים את המטאטא זה לא יגמר טוב". מדובר בפרט מהותי שהיה מצופה מן הנאשם לזכור ולספר עליו בסמוך לאחר הארוע. עוד היה מצופה מההגנה כי תטיח עובדה זו באלכס במהלך חקירתו הנגדית ותבקש תגובתו. ואולם, ככל הנראה, ענין זה הוסף על ידי הנאשם בחקירתו הראשית, באופן שלא איפשר לסנגור לחקור את אלכס בנושא.

ב. הנאשם כלל לא ציין בהודעותיו במשטרה כי במהלך הארוע, או בסמוך לאחריו, איימה עליו המתלוננת באומרה "אני אפוצץ אותך" (אימרה אותה ייחסו המתלוננים לנאשם, דווקא). פרט מהותי זה עלה רק בעדותו של הנאשם בבית המשפט, חרף זאת שהנאשם נשאל בנושא על ידי החוקר (ת/1, ש' 26), עובדה שאמורה היתה לכוון את הנאשם להשיב כגירסתו בבית המשפט. זאת ועוד, גם המתלוננים כלל לא נחקרו בסוגיה זו וממילא לא ניתנה להם האפשרות להתייחס לכך.

ג. גירסתו של הנאשם לפיה נטל את המטאטא והרים אותו כדי לפתוח באמצעותו את מנעול האופניים אינה סבירה, אינה הגיונית ומחזקת עדויות המתלוננים. מה למטאטא ולפתיחת מנעול אופניים? עובדה היא שלאחר מכן, נעזר הנאשם בדיסק חשמלי כדי לחתוך את המנעול (חרף העובדה, שלטענתו, ניתן היה להסתפק ב"מספריים מפח"). כחלק מהאווירה המאיימת שיצר הנאשם כלפי המתלוננת, אין תימה שבחר הוא ב"דיסק חשמלי", דווקא, כדי לחתוך את מנעול האופניים.

ד. עוד תמוהה העובדה שהנאשם כלל לא סיפר בהודעותיו במשטרה כי אלכס ניסה "להפליל אותו" בכך שיצא לקראתו עם מכשיר הטלפון, כשהוא מקליט אותו ותוך שהוא צועק "תוריד את הידיים". פרטים מהותיים אלה הוספו על ידי הנאשם בעדותו בבית המשפט ואף הם לא הוטחו כלל במתלוננים על ידי ב"כ הנאשם.

ה. הנאשם יכול וצריך היה להימנע מחיתוך המנעול של המתלוננים, אף אם סבר כי הוצב שלא כדין או שהוצב

כפרובוקציה מצידם. עובדה היא שגם הנאשם חשב על האופציה של הזמנת משטרה, אך משום מה, נמנע מלעשות כן. לאור העובדה כי עמדה בפני הנאשם דרך חלופית להגיע לרכבו, היה עליו לפנות לשיטור הקהילתי, למשטרה או לערכאות (כפי שעשו זאת המתלוננים בסופו של יום), על מנת להביא לפתרון הסכסוך, ולא לעשות דין לעצמו ולפעול בדרך בה פעל.

1. כבר עמדנו על כך שאין בהקלטה נ/7 את מה שהנאשם מבקש לקרוא לתוכה והיא אינה מסייעת לנאשם או תומכת בגירסתו.

2. תמונה בעיני העובדה כי עורכת הדין של הנאשם - עו"ד אשרת שדה - כלל לא הובאה לעדות מטעם ההגנה על מנת לתמוך בגירסת הנאשם לפיה המתלוננים פנו אליה והתנו את ביטול התלונה שהוגשה כנגד הנאשם בהפסקת החוזה. בעניין זה, הימנעות מהבאת עד שעל פי ההיגיון ותכתיב השכל הישר אמור לחזק את גירסת הצד שנמנע מלהביאו לעדות, תפעל לרעת אותו צד. טענת הסנגור לפיה מדובר בעורכת דין שהיתה שכירה במשרדו וש"לא זכרה את השיחה הזו" (עמ' 46, ש' 31) איננה מתקבלת על דעתי - ראשית, מדובר בארוע חריג ביותר, על גבול הפלילים, של "סחיטת" הנאשם על ידי המתלוננים; ושנית, הארוע ארע לפני זמן לא רב (בשנה האחרונה) ועל כן, אין זה מתקבל על הדעת שעורכת הדין לא תזכור אותו. ואם אכן עורכת הדין אינה זוכרת ארוע כה משמעותי וחריג שהתרחש אך לאחרונה, יש בכך ללמד שהארוע הנטען כלל לא התרחש.

22. הנאשם הביא לעדות את **בתו בת ה-11, לינוי שירוי**, תלמידת כיתה ה'. לינוי ידעה כי נקראה להעיד על הארוע במסגרתו אביה מואשם בכך שתקף את המתלוננת באמצעות מקל מטאטא (עמ' 40, ש' 22). ניכר היה בה, והדבר טבעי ומובן, כי היא נוטה באופן מובהק לכיוונו של אביה (עמ' 40, ש' 17). הגם שהיא השיבה לכל השאלות תוך שיתוף פעולה מלא ובמלל חופשי, חלק מתשובותיה לוו במבט אל עבר אביה ובבחינת תגובותיו. לא אוכל לבסס ממצאי עובדה או להסתמך על עדותה של לינוי, בהיותה מוטה באופן מובהק לטובת אביה.

לדברי העדה, אביה הגיעה לבית המתלוננת וביקש ממנה "חמש פעמים" שתפתח את השער, אך היא אמרה שזו החצר שלה. לאחר מכן, הנאשם לקח את המטאטא שהיה לידו, אלכס עמד מתחת למשקוף הדלת, המתלוננת עמדה לצידו, והנאשם עמד בחוץ, לא בפתח של הדלת (עמ' 38). לדברי העדה, **הנאשם לקח את המטאטא ו"בא לפתוח את השער. לא ראיתי שהוא נגע במנעול. ואז הוא החזיר והוא ראה שהוא לא יכול לפתוח את המנעול, אז הוא לקח מסור כזה שמסתובב ועושה רעש, הוא חתך את המנעול ואז הוא החזיר את המכשיר"** (עמ' 38). כשהנאשם והבת הגיעו לרכב, אמרה המתלוננת שהיא הולכת להתקשר למשטרה (עמ' 39). משנשאלה העדה מה בדיוק קרה עם המטאטא, השיבה **"אבא פתח את הדלת... ואז הוא פשוט לקח את המטאטא, הוא אפילו לא ניסה לגעת בעינב, הוא רצה פשוט לראות אם הוא יצליח לפתוח את המנעול עם המטאטא"** (עמ' 39). משנשאלה העדה איך ידעה שזה מה שהוא רצה לעשות, השיבה **"ככה נראה לי שהוא רצה לנסות"** (עמ' 39). העדה לא זכרה איך הנאשם החזיק את המטאטא, אם המקל כלפי הריצפה או המקל מקדימה. לדבריה, הנאשם לא הגיע לשער עם המטאטא, אלא **"הוא הלך עם המטאטא כמה צעדים. לא יודעת כמה צעדים. ואז הוא החזיר את המטאטא לאותו מקום... כי הוא ראה שהוא לא הצליח. אני לא יודעת אם הוא נגע במנעול, אבל אני יודעת שאח"כ הוא החזיר אותו למקום"** (עמ' 39). העדה הבהירה שבמהלך הויכוח "היה קול גבוה ולא צעקות" והיא גם אמרה לאביה "לא צריך, די. לא רציתי שתהיה מריבה. זה לא היה לי נעים" (עמ' 40). העדה סיפרה כי "קצת נבהלה" כשאביה הרים את המטאטא, אך ידעה ש"הוא לא היה עושה את זה" כי הוא "אבא שלי" (עמ' 40).

23. כאמור, ניכר היה בילדה כי עדותה מגויסת לטובת אביה הנאשם. עוד ניכר היה בה כי פרטי הארוע היו ידועים לה משיחות אודות הארוע והיא אף הכירה את גירסתו של אביה. כך ידעה לספר מה היתה כוונתו של הנאשם לעשות עם המטאטא (לפתוח את המנעול); כך העידה מהיכרותה את אביה כי לא היה עושה דבר כזה (בגלל שהוא אביה). מדברי העדה עולה שכביכול הנאשם החל לצעוד לעבר השער על מנת לפתוח את המנעול באמצעות המטאטא, בעוד שמגירסת הנאשם עולה כי ברגע שהרים את המטאטא, אמר לו אלכס "אם אתה מרים את המטאטא הזה זה לא יגמר בטוב" ומיד הוריד הנאשם את המטאטא במקום. עוד עולה מדברי הנאשם כי כשהגיע לבית המתלוננת, הדלת היתה מעט פתוחה והכלבים יצאו באופן שהרתיע את העדה אשר נאלצה ללכת לאחור (עמ' 31, ש' 31) ויתכן שבשל כך, נמנע ממנה לראות את כל ההתרחשויות שמעבר לפתח הדירה.

24. גם עדותה של **אחותו של הנאשם, גב' כוכבה אפרתי**, היתה מוטה באופן מובהק לטובת הנאשם. גב' אפרתי סיפרה כי בעת הארוע שמעה צעקות מכיוון שער המריבה. היות והעדה גרה מעל המתלוננים, יצאה למרפסת והבחינה בנאשם עומד ליד מכוניתו, כשבתו ברכב, ואלכס היה בתוך החצר "יושב" עם הטלפון שלו ביד וצועק "אתה לא תרים עלי ידיים, אל תרים עלי ידיים" כשהנאשם בכלל לא נמצא שם (עמ' 41). לדבריה, "היתה מן הרגשה שהוא מנסה להפליל אותו כי הוא דיבר אל תוך הטלפון שלו ואמר 'אל תיגע בי, אל תיגע בי', כשהנאשם לא היה במקום" (עמ' 41). לדברי העדה, לאחר הארוע, כששב הנאשם מבית הספר של בתו, לא שאלה אותו מה היה הסיפור. אך בזמן הארוע, שאלה העדה "למה אתם מתווכחים בקולניות" ואז אמר לה הנאשם "את לא מבינה, היא סוגרת עלי את השער, כאילו זה הבית שלה" (עמ' 41).

העדה אישרה שסיפרה לנאשם על נושא "נסיון ההפללה" שלו על ידי אלכס ומשנשאלה מדוע לא ניגשה עם הענין למשטרה, אמרה ש"משה לא ביקש ממני ולא ראיתי לנכון" (עמ' 43).

25. אין זה סביר בעיני, כי הנאשם לא היה מביא פרט חשוב זה לידיעת המשטרה בעת גביית הודעותיו. ואם לא ידע על ענין זה בעת גביית ההודעה הראשונה מיום הארוע (ת/1), ודאי שהיה מספר על כך במסגרת הודעתו המאוחרת מיום 12.9.13, זאת ועוד, גם המתלוננים כלל לא נשאלו על נושא זה של "נסיון ההפללה". לאור זאת, לא ראיתי להסתמך בענין זה על דברי אחותו של הנאשם, גב' אפרתי.

26. לסיכום, הוכח בפני כי הנאשם כעס על העובדה שהמתלוננת סגרה את שער חצרה עם מנעול אופניים. הוא הגיע לביתה וצעק עליה שתפתח את השער, והיא סירבה. לאחר מכן, נטל הנאשם מטאטא שהיה מושען על מפתן הדלת מבחוץ והניפו לעבר המתלוננת. בשלב זה, הרימה המתלוננת את ידה הימנית על מנת לגונן על ראשה והמטאטא פגע בידה באופן שהסב לה אדמומיות קלה. לאחר מכן, הנאשם נטל דיסק חשמלי מהמחסן, ניגש לשער וחתך את מנעול האופניים של המתלוננים. לאחר שהסיע הנאשם את בתו לבית הספר, הוא עבר דרך החצר ואיים על המתלוננת באומרו "אני אפוצץ אותך ואת החבר שלך".

באשר להיבט המשפטי

27. מעשהו של הנאשם עונה על הגדרת "תקיפה" שבסעיף 278 לחוק העונשין, באשר הנאשם היכה במתלוננת באמצעות המטאטא, כשהוא מודע לרכיבים העובדתיים והנסיבתיים של העבירה. בכך עבר הנאשם עבירה של תקיפה

סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין.

הנאשם אף "הרס" או "פגע" ב"נכס" של המתלוננים - מנעול האופניים - שלא כדין וביודעין. הנאשם הודה כי באמצעות דיסק חשמלי הוא חתך את מנעול האופניים, ואין נפקא מינה מהו השווי הכספי של אותו מנעול. הנאשם עשה דין לעצמו ובמקום לפנות למשטרה, לשיטור הקהילתי או לערכאות באמצעות בקשה לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת, בחר להרוס את נכס המתלוננים. בכך עבר עבירה בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין.

בדבריו למתלוננת כי "יפוצץ אותה ואת החבר שלה" עבר הנאשם גם עבירת איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, שכן בדבריו אלה, על רקע התנהגותו התוקפנית והריסת המנעול באמצעות כלי פוגעני כמו דיסק חשמלי, היה כדי להפחיד את המתלוננת, כשהנאשם מתכוון לכך. המתלוננת העידה על חששה מן הנאשם כתוצאה מפעולותיו כמפורט לעיל. דבריו של הנאשם היו מביאים גם את השומע הסביר לכדי פחד, ובכך התקיים המבחן האובייקטיבי הנדרש להרשעה בעבירת איומים (ראה ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל** פד נב(1) 416, 408; רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.06) בפיסקה 12 לחוות דעתה של כב' הנשיאה ביניש).

סוף דבר

אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כדלקמן:

- א. תקיפה סתם בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ב. היזק לרכוש במזיד בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ג. איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ה, 22 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא כוחו.